Alkuperäinen runo pidemmälle kirjoitettuna ja muutettu enemmän laulun kaltaiseksi, kuten sen alunperin kuvittelin. Tappakoon ahneus maan jalkojen alta. Murtukoon kallio hiekaksi. Hajotkoon saveksi ja valukoon vain pois. Myrkyttyköön elämää tuova vesi itsekkyydestä. Erotkoon mikä on yhdistetty. Repeyyköön erilleen ja ajelehtikoon pois. Vapaus annettiin niin hyvään kuin pahaan, Vapaus annettiin niin rakkauteen kuin vihaankin, Vapaus puhua ja olla vaiti, Vapaus tehdä ja saada tekemättömäksi Vapautta, rauhaa ja rakkautta huudetaan mutta kenestä on niitä kantamaan? Mädäntyköön ilma, jota hengitetään valheista. Vaientukoon puhe kute laulu ja tanssikin, pysähtyköön se mikä on liikkeessä ja iäksi unohtukoon. Tukahtukoon rakkauden tuli välinpitämättömyyteen. Väsyttäköön laiskuus ja turha työ voimakkaan. Jäätyköön lämpö ja välittäminen yhtä lailla kuin vihakin Vapaus annettiin niin hyvään kuin pahaan, Vapaus annettiin niin rakkauteen kuin vihaankin, Vapaus puhua ja olla vaiti, Vapaus tehdä ja saada tekemättömäksi Vieköön mielen pimeys valon ympäriltä. Kukistukoon järki hulluuden yöhön. Kruunatakoon typeryys hallitsijaksi ja vangittakoon viisaus halujen tyrmään. Oikeus kannettakoon oikeudettomille Se mikä ansaitaan, se myös annetaan Se mikä on kylvettyn se on myös korjattava. Tulkoon tuomio niin hyvälle kuin pahalle. Vapautta, rauhaa ja rakkautta huudetaan mutta kenestä on niitä kantamaan?